

Det Anarkistiska Biblioteket

Främlingar överallt: Om några arresterade anarkister i Lecce

Om några arresterade anarkister i Lecce

En anarkistisk främling i en främmande värld

En anarkistisk främling i en främmande värld
Främlingar överallt: Om några arresterade anarkister i Lecce
Om några arresterade anarkister i Lecce
november 2005

Ursprungligen publicerad på engelska i A Murder of Crows 2005, översatt i delar till svenska av och publicerad i Upprorsbladet nummer 11, april 2016.

sv.theanarchistlibrary.org

november 2005

Innehåll

Främlingar överallt: Om några arresterade anarkister i Lecce	3
Det finns inget hem för oss i denna värld	6
Att visa solidaritet	9

och rikta våra attacker mot dessa punkter. Och detta är verklig solidaritet som fyller varje stöd vi kan tänkas ge de gripna kamraterna med substans, genom att visa dess bas i delaktighet snarare än i välgörenhet eller plikt.

En anarkistisk främling i en främmande värld
november 2005

Främlingar överallt: Om några arresterade anarkister i Lecce

Torsdagen den 12 maj grep Digos (den italienska politiska polisen) fem anarkister i Lecce, Italien, i en massiv kraftuppvisning. De gripna är Annalisa Capone, Angela Marina Ferrari (Marina), Cristian Palladini, Salvatore Signore and Saverio Pellegrino.

Polisens kraftuppvisning i denna situation kan verka absurd. I operation "nighttime", som snutarna kallat denna serie av räder, husrannsakan och gripanden, sattes etthundrafemtio snutar in bara i Lecce-regionen. Detta innefattar hundpatruller, gränspatruller, postpoliser (fotnot), enheter från den centrala anti-terroravdelningen, bombspecialister, en helikopter och så vidare.

Åtalen mot de gripna anarkisterna omfattar:

- omstörtande verksamhet med intention att genomföra terrorattentat och omstörtandet av den demokratiska staten;
- attacker mot katedralen i Lecce och mot fader Cesare Lodesertos hem; Lodeserto var föreståndare för "Centret för Tillfälligt Uppehälle" (CPT, dvs. koncentrationsläger för papperslösa immigranter) i San Foca, Lecce, tills dess att han greps för privat våld och kidnappning i samband med dennes behandling av "centrets" intagna;
- uppvigling till revolt, under en demonstration vid CPT som slutade i sammandrabbningar;
- attacker mot Banca Intesas bankomater, där Regina Pacis Foundation, organisationen genom vilken den goda prästen drev koncentrationslägret i San Foca, har sina tillgångar;
- "telefontrakasserier" till kollaboratörer i drivandet av CPT;
- "förtal" mot dessa kollaboratörer i flygblad;
- nedsmutsandet av entrén till en av dessa kollaboratörers hus med färg;
- organiserandet av en otillåten demonstraion mot företaget Benetton, som tagit över stora delar av Patagonien (den södra delen av Chile och Argentina) och som drivit bort Mapuche-folket från deras land;
- nedsmutsandet av skyltfönster tillhörandes Benetton;
- skadegörelse på bensinpumpar vid Esso-stationer; Esso är den europeiska grenen av Exxon, som förser kriget i Irak och Afghanistan med bränsle;

Att visa solidaritet

Solidaritet är inte en skyldighet utan ett val baserat på ömsesidighet. Om jag väljer att uttrycka solidaritet med en kamp, med några kamrater, med några fångar, så är det för att jag ser min strid för ta tillbaka mitt liv och att leva det i dem. Det är därför som den viktigaste aspekten av solidaritet är kontinuiteten i kamperna och revolterna som vi delar med våra kamrater här där vi befinner oss.

Förstådd på detta sätt är solidariteten aldrig med andras lidande – det skulle då blott handla om medlidande, inte verklig solidaritet. Snarare är det med just den vildhet, med vilken de vägrar att acceptera sitt lidande. Det är därför som frågan om skyldig eller oskyldig saknar betydelse i relation till solidaritet med gripna eller fängslade kamrater. Det som har betydelse är att vi vet att de kämpar mot staten och dess tjänare och att i denna stund har staten valt att slå hårt mot dem för att ha attackerat den.

De fem gripna kamraterna i Lecce, de tio som står under utredning och de dussintals vars hem invaderades av snutar, ser alla det som förenar deras dagliga revolt med andra exploaterade som revolterar. Alla dessa kamrater handlade på deras egna sätt för att uttrycka deras delaktighet och solidaritet med de som gjorde uppror i CPT-lägren, i Patagonien, i Irak och på andra platser mot denna påtvingade existens.

På samma sätt börjar min solidaritet med Salvatore, Saverio, Cristian, Marina, Annalis och de andra kamraterna i Italien med ett erkännande av delaktighet och ömsesidighet, med att jag ser mitt eget uppror i deras. Den största solidariska handlingen vore att finna de platser där min kamp kan sammanvävas med de kamper som de är inblandade i och därmed också med de revolter som de papperslösa immigranterna, Mapuche-folket, de delar av det irakiska motståndet som förblir fritt från sekteristiska och nationalistiska bovars för, och att handla där. Härskandets, exploaterings och repressionens krafter är desamma här som i Italien, Patagonien och Irak, även om den specifika metoden i deras utförande skiljer sig åt, på grund av de olika omständigheterna. Vi kan finna länkarna i exploaterings kedja som sammanbinder oss med kamraterna i Italien och med alla de revolterande exploaterade och egendomslösa

om att bli inlåst bara för att en befinner sig i desperata trångmål inte skulle vara tortyr nog. Men den demokratiska staten måste hålla sina händer rena från överdrifter som de av fader Lodeserto. Den behöver sina syndaböcker för att visa sin egen medmänsklighet. Oavsett vad, så såg anarkisterna i Lecce Lodesertos överdrifter helt enkelt som en förlängning av koncentrationslägrets logik och den värld som skapar den. De har inget intresse av att göra dessa helveten mer humana. De vill förstöra dem och den värld som skapar dem, en värld som objektivt fjärrmat alla de exploaterade, som stulit vår kapacitet att skapa våra liv på våra egna villkor. Så uttryckte de sedan sin solidaritet med det uppror som de på koncentrationslägrens insida gjorde och det är detta brott som de har arresterats för.

[...]

- ockupationen av en tom och oanvänd lokal, Caplonea;
- budskap som skrivits på väggar.

Dessa åtal avser aktioner som ägt rum de sista två åren.

Vid sidan av dessa gripanden, informerades ytterligare tio personer om att de står under utredning, åtta för omstörtande verksamhet med intention att genomföra terrorattentat och två för otillåten demonstration. Snutarna stängde ner och intog det anarkistiska ockuperade centret, Capolinea, och genomförde husrannsakan hos anarkister i hela Italien (i Lecce, Aosta, Turin, Trento, Trieste, Chieti, Cagliari, Taranto och Catania).

Jag vet inte om de arresterade hade något att göra med de aktiviteter som de åtalats för och jag bryr mig inte heller. Skuld eller oskuld intresserar mig inte, då dessa termer tillhör rättssystemet och staten. Min solidaritet baseras på att jag ser min egen kamp i kamraternas och att jag ser möjligheter till delaktighet och ömsesidighet, också med oceaner emellan oss.

Det finns inget hem för oss i denna värld

Det verkliga brottet som kamraterna i Lecce har begått är att de rätt öppet visat deras solidaritet med upproriska immigranter och med Mapuche-folket som kämpar mot att bli berövad på allt de äger i Sydamerika, såväl som deras avsky inför kriget i Irak. Genom att göra detta, har de insett vad de har gemensamt med de papperslösa immigranterna, med Mapuche-folket som förlorar sitt land och irakierna som ser deras hem förstöras framför deras ögon av självutnämnda ”befriare” - att de också tillhör de egendomslösa och exploaterade, som i en ökande takt saknar plats i denna värld, som saknar hem, som är främlingar vart de än är.

Papperslösa immigranter och demokratiska koncentrationsläger. Antalet immigranter som strövar runt på jordklotet i försök att undfly repression, krig, fattigdom och svält ökar i samma takt som denna värld faller samman. Sociala, ekonomiska, klimatrelaterade och politiska katastrofer finner vi överallt. Så immigranterna i CPT-lägren i Italien har sina bröder och systrar runtom i världen, vilka inte alla befinner sig koncentrationsläger. I Italien såväl som på andra platser, har papperslösa immigranter inuti och utanför dessa koncentrationsläger börjar göra uppror. Det är det enda rimliga att anarkister skulle svara med solidaritet, då de också är främlingar i denna värld. De papperlösa immigranterna är faktiskt det mest påfallande uttrycket för den prekära verklighet som kapitalet påtvingar alla de som just nu exploateras. Kapitalet och staten sprider förstörelse i världens alla hörn, förgiftar de landområden som ännu inte stulits, där ett fåtal fortfarande lyckas skapa deras liv på deras egna villkor. Precis som de hemlösa innanför gränserna inte bara är några individer som älskar att sova i trappuppgångar och under broar, så är immigranterna utanför gränserna inte några bekymmerslösa nomader som vandrar omkring med äventyrlusta. Desperata förhållanden i form av fattigdom, miljökatastrofer, krig och politisk repression har tvingat dem att lämna sina hem i hopp om att finna något bara lite bättre. Och på grund av deras desperation och fattigdom, kriminaliseras de, definieras av en rasistisk propaganda som farliga och

oönskade element. I varje land behöver kapitalet billig arbetskraft. De mest desperata, de som lever i en vardag av fruktan för fångenskap och deportation, är de som är enklast att utpressa. Om de inte accepterar de uslaste av förhållanden för den lägsta lönen, behövs de inte längre och kan överlämnas till myndigheterna. De styrande i sin tur presenterar dessa migranter för de som exploateras lokalt, som ett hot mot deras egna prekära jobb, använder detta som utpressning för att tvinga fram tjänstvillighet bland alla de exploaterade. Detta gör det enkelt att använda rasistiska och nationalistiska ideologier för att förhindra solidaritet mellan immigranter och ”infödda” exploaterade som lurats till att tro att de har mer gemensamt med de härskande som exploaterar dem, än med de som tvingats till ett desperat vandrande. Men maktavarna förstår det verkliga hot som de exkluderade utgör. Om nazisterna började bygga deras koncentrationsläger för att skapa undantagsplatser där de som, i deras ögon, utgjorde ett objektivet hot mot staten (politiska dissidenter, homosexuella, judar och resande) då de helt enkelt inte passade in, kunde hållas, så är de olika flyktinglägren, förvaren och ”Center för Tillfälligt Upphälle”, som de italienska medmänniskorna så eufemistiskt kallar dem, de moderna demokratiska staternas koncentrationsläger – inte metaforiskt utan bokstavligen, då de är platser för att hålla de som anses vara ett objektivet hot mot staten, utanför de medborgerliga rättigheternas arena, berövade på allt förutom det knappa minimum som erkänns som ”männliga rättigheter”. Detta avslöjar den demokratiska rättighetens fattiga status, i vilken det bara rymms chiffer vilkas värde definieras i abstrakta termer som, i slutändan, visar sig vara ekonomiska.

Då dessa koncentrationsläger för papperslösa immigranter har spridit sig i världen (och i synnerhet i de demokratiska staterna) har de kommit att bli en grogrund för uppror. Kravaller, hungerstrejker och planerade rymningar förekommer ofta. De som är inlåsta låter sig inte nedtryckas av sin fångenskap. Det är därför som solidaritet är möjligt. Då de som är inlåsta i dessa specialiserade fängelser, inuti det större sociala fängelset, gör uppror mot den verklighet de påtvingas, kan vi finna sätt att knyta samman våra egna kamper mot det större sociala fängelse som är vår vardagliga verklighet, med deras specifika kamp. Förstörelsen av dessa koncentrationsläger för papperlösa kräver den aktiva förstörelsen av denna sociala ordning som gör hela världen till en fängelse-stormarknad.

Ett sådant koncentrationsläger finns i Lecce, CPT-lägret i San Foca, och drivs av Regina Pacis Foundation, en katolsk välgörenhetsorganisation. Fram tills nyligen leddes det av fader Cesare Lodeserto. Denna föraktfulla gudslakej förlorade sin position när det uppdagades att han torterat lägreets intagna. Som